

FESTIVAL
Zomer
VAN SINT-PIETER

ZOMER 2019

25.07
PROGRAMMA VAN DE DAG

Robert Schumann

(1810-1856)

Dichterliebe, op.48

Im wunderschönen Monat Mai
Aus Meinen Tränen sprissen
Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne
Wenn ich in deine Augen seh'
Ich will meine Seele tauchen
Im Rhein, im heiligen Strome
Ich grolle nicht
Und wüssten's die Blumen, die kleinen
Das ist ein Flöten und Geigen
Hör' ich das Liedchen klingen
Ein Jüngling liebt ein Mädchen
Am leuchtenden Sommermorgen
Ich hab' im Traum geweinet
Allnächtlich im Traume
Aus alten Märchen
Die alten bösen Lieder

Shadi Torbey

bas-bariton

Ayrton Desimpelaere

piano

.....
VOLGEND CONCERT

26.07

Thibaut Lenaerts

tenor

Philippe Riga

piano

—
Gabriel Fauré &

(1845-1924)

Reynaldo Hahn

(1875-1947)

Melodies

Meer nog dan de andere romantische componisten is Robert Schumann, naast pianist en musicus, in de eerste plaats een geletterd persoon (vandaag zou men hem een "intellectueel" noemen) met een solide kennis van de klassieken. Dit dankt hij aan zijn vader, een boekhandelaar in het kleine stadje Zwickau, die hem de liefde voor de literatuur met de paplepel ingeeft, door hem in de goed gevulde boekenrekken van zijn winkel te laten snuffelen in de meesterwerken van Duitse klassieke en moderne meesters. In zijn tienerjaren raakt Schumann in de ban van de uitermate romantische teksten van Jean-Paul Richter (1763-1821). Hij ontdekt tevens het oeuvre van Heinrich Heine, een dichter met een hoogst originele inspiratie die niet echt in de kring van Duitse romantici wordt toegelaten, wellicht wegens zijn liefde voor Frankrijk en voor de Franse stijl. Bij beide auteurs vindt men een reeks kenmerken terug die ook het universum van Schumann inkleuren: de plotse stemmingswisselingen, de fragmentarische, onvoltooide ideeën (het is aan de lezer of de luisteraar om de stelling van de auteur af te maken), de romaneske sfeer, de wanhoop die voortvloeit uit de confrontatie tussen het ideaal van de droom en de werkelijkheid, de subtiele en afstandelijke humor, het ironisch gekleurde optimisme...

In 1840 is Schumanns verhouding met Clara geëvolueerd tot diepgaande wederzijdse liefde, maar vader Wieck blijft hun vrijheid in de weg staan. Voor Schumann is het moment aangebroken om opnieuw liederen te componeren. Hij doet dat met buitengewoon veel passie, dynamisme en brio. Op een jaar tijd komen niet minder dan 140 liederen tot stand, waaronder cycli die tot zijn meesterwerken worden gerekend: *Dichterliebe* en de bundel van 16 liederen op teksten van Heine.

Deze laatste cyclus is een lang leven beschoren. Opmerkelijk is niet alleen de uitzonderlijke poëtische intensiteit van het oeuvre, maar ook de volmaakte verstrengeling tussen tekst en muziek en het psychologische inzicht van de componist in de gedichten van Heine.

De kruisbestuiving tussen tekst en muziek is bij Schumann een ambigue kwestie. Vreemd genoeg is zijn zuiver instrumentale muziek even poëtisch als zijn liederen (vooral in het begin van zijn carrière). Schumann heeft geen woorden nodig om een poëtische sfeer te scheppen. In zijn liederen laat de componist op onovertroffen wijze tekst en muziek samenvallen, door zich persoonlijk in te leven in de gedichten die hij selecteert. Wanneer hij teksten in zijn composities opneemt, legt hij zijn inspiratiebronnen bloot zonder ze te wijzigen. Uit Schumanns geschriften blijkt dat hij zijn vocale muziek minder belangrijk vindt dan zijn instrumentale oeuvre.

Wellicht speelt zijn ambitie hierin mee: de muzikale regels van die tijd plaatsen abstracte muziek op de voorgrond, evenals grote genres en bezettingen. Vandaag kunnen we echter alleen maar vaststellen dat de korte vorm Schumann bijzonder goed ligt: hij slaagt erin om in enkele maten de meest diverse dichterlijke sferen op te roepen, zonder die daarom verder te ontwikkelen. De muzikale boodschap is één en al suggestie. Ze verdwijnt zodra ze is geformuleerd, waardoor ze nooit zwaarwichtig of al te nadrukkelijk overkomt. In Schumanns universum overheersen het kortstondige en het ontastbare, begrippen die Vladimir Jankélévitch treffend omschrijft in de boeken die hij aan Schumann heeft gewijd.

Claude Jottrand
Veerle Lindemans

Shadi Torbey werd bekroond met behaalde Eerste Prijzen in Opera en Concert aan het Conservatorium van Brussel in de klas Ludovic de San, alvorens zijn vaardigheden te perfectioneren onder leiding van José van Dam in de Muziekkapel Koningin Elisabeth.

In 1999 won hij de roepingsprijs op het Concours International de Chant de Verviers en in 2001 een Voix d'or op de Tournoi des Voix d'Or in Frankrijk. In 2004 won hij de derde prijs op de Internationale Muziekwedstrijd Koningin Elisabethwedstrijd.

Hij werkte samen met internationaal gerenommeerde regisseurs als Stéphane Braunschweig, Robert Carsen, Antonio Latella, Gérard Corbiau, Robert Lepage, Pier-Luigi Pizzi, Karl-Ernst & Ursel Herrmann; en met prestigieuze dirigenten als: William Christie, Bruno Bartoletti, Patrick Davin, Eduardo Lopez-Banzo, Paul McCreech, Evelino Pidò, Roy Goodman, Laurence Equilbey, Marcello Viotti...

In het concertveld speelde hij solo baspartijen in Bachs *Johannespassie*, Haydns *Die Schöpfung*, en *Stabat Mater*, de *Requiems* van Mozart, Donizetti en Verdi, Händels *The Messiah*, *Judas Macchabeus*, *Athalia*, Rossini's *Petite Messe Solennelle*, Schumanns *Das Paradies und die Peri* en gaf hij tal van melodie- en liedrecitals.

Zijn toneelrollen zijn Nick Shadow (*The Rake's Progress*) in Brussel, Leporello (*Don Giovanni*) in Maastricht en Rouen, de Tambour Major (*Le Caïd*) in Metz, de titelrol van Johann Mattheson's *Boris Goudenow* in Sint-Petersburg, Moskou en Hamburg, Lord Rochefort (*Anna Bolena*) in Lyon en Parijs, Lord Sidney (*Il viaggio a Reims*) in Montpellier, Marseille, Toulouse, Bordeaux, Isménor (*Dardanus*) in Liverpool, alsook de titelrol van *Les Nozzces de Figaro* in Aken en Osnabrück.

Ayrton Desimpelaere werd in juni 2015 ontdekt tijdens de halve finale van het Internationale Tsjajkovski-concours voor piano in Moskou, waar hij de Solisten van Moskou (Yuri Bashmet) dirigeerde. Sedert september 2016 is hij assistent-dirigent in de Opéra Royal de Wallonie.

Ayrton Desimpelaere werd geboren in 1990. Hij behaalde de diploma's piano en orkestdirectie aan het Conservatoire à rayonnement régional van Parijs en dat van Versailles en aan de Koninklijke Conservatoria van Brussel en Bergen, boven op diploma's musicologie en kunstgeschiedenis aan de Sorbonne en de ULB.

Zo kreeg hij reeds de kans om diverse personaliteiten uit de muziekwereld te ontmoeten en er mee samen te werken, waaronder Paolo Arrivabeni, Daniel Oren, Gianluigi Gelmetti, Rinaldo Alessandrini, Patrick Davin, José Cura, Claire Servais, Massimo Zanetti, Giampaolo Bisanti, Wolfgang Doerner, Speranza Scappucci, Guy van Waas, Tatiana Samouil, Jodie Devos, Eliane Reyes, Daniel Gazon, Michele Mariotti, Shadi Torbey, Lionel Lhote, Luca Dall'Amico, Christophe Rousset, Mikhaïl Faerman, Jean-Claude Vanden Eynden, Vineta Sareika, Marianne Cornetti, Donata D'Annunzio Lombardi, Marcello Giordani, Arnold Rawls, Jordi Bernacer...

Tijdens zijn assistentschap aan de ORW maakte hij zich een breed repertoire eigen met meer dan 35 opera's, terwijl hij intussen ook een voorliefde ontwikkelde voor sacrale muziek, een genre dat hij regelmatig dirigeert.

Nadat hij in de Opéra Royal de Wallonie Mozarts *Die Zauberflöte* had gedirigeerd (een participatief opera-project), creëerde hij in 2018 ook *#Folon* van Nicola Campogrande. We vinden hem ook in BOZAR met het Nationaal Orkest van België voor de projecten *Cantania* en *Move 2.0.*, of ook nog met het Namur Chamber Orchestra en het Chœur de la Régionale A Cœur Joie de Bruxelles voor het *Stabat Mater* van Dvorak. Hij werkte al meermaals samen met het Orchestre Royal de chambre de Wallonie (met de creaties voor het Festival Ars Musica van *Machina Ex Uomo* van Gwenaël Grisi en *Doudou* van Mathieu Lebrun) en met het Symfonieorkest de Camerata en het koor van het IMEP.

Sedert augustus 2012 is hij een reguliere medewerker van de magazines *Crescendo* en *Larsen* en neemt hij ook regelmatig deel aan de Table d'écoute van Camille de Rijck (Musiq'3/RTBF).

Ayrton Desimpelaere geniet de steun van het Fonds Wernaers. In 2017 ontving hij de Prix Lekime Frison en de Prix Gerofi Baschwitz, in 2018 de Prix Maurice Lefranc.

PRODUCTIE

30CC
Annick Dumalin
Robrecht Penders
Yves Gasia
Koen Adams

Artistiek directeur /
Artistic Director
ARTS/SCÈNE
PRODUCTION
Bernard Mouton

Vertalingen /
Translations
Veerle Lindemans
Maxime Schouppe
Koen Van Caekenberghe
Xavier Verbeke
Belgian Translation
Center

Design
Aline Baudet

Info
016 23 84 27
www.30CC.be

PARTNERS

Restaurant Kokoon
's Meiersstraat 1
3000 Leuven
T 016 23 07 26
www.kokoon.be

Café-Restaurant Leffe
Bondgenotenlaan 20 A
3000 Leuven
T 016 29 12 74
F 016 30 89 24
cafe.leffe.leuven@telenet.be

30CC en OPUS 3 danken van harte allen die hebben bijgedragen tot de realisatie van de 18de editie van *Zomer van Sint-Pieter*: het stadsbestuur van Leuven / het personeel van 30CC / in het bijzonder de ondersteunende handelaars en ... het publiek.